

קירות חלל תלויים על קירות חלל, חוסמים את הולכת המבט, מהתלים בפרספקטיבה. סימון במסקינגטייפ - רצועה הנמתחת בזירת פשע עתידית, כאן תתרחש המעידה אל מה שלפני המילים.

הנגטיב של 'אימפאסטו'. ציור המסרב לאכול, לעבות, להתרבד.

יש רק רוח, והיא הרי תמיד רפאים. על כן, לא מוזר זה יהיה לטעון כי הפעולה כאן היא של ציד עצמי.

אחת המשימות העמדות בפני המתבונן בתערוכה הנוכחית היא מציאת המרחק הנכון מן הציורים. אם נעבור ביניהם בשביל ישר הם יתקפו אותנו, יפלו למרחב המבט. חלקם יסוגו, יתכנסו אי שם הרחק על הקיר. על כן, אם נרצה למתן את ה'מיד' הזה, אם נבקש במרחק הנסבל, נצטרך לייצר jump-cuts בחלל. אנו נידרשים להתחיל לקפץ. העדר נוכחות הגוף בציורים מפוצה בנוכחות חזקתית של גוף המתבונן שנצרך לעשות כושר, להכשיר את הגוף והמבט אל מול העבודות.

בין עם זה ערפל טרום הזריחה של ימי השרב המהבילים של תל אביב המבשרים על הכבשן

העתיד לעלות מן האספלט ולחזור אליו שוב משכבת העננים הכבדה דרכה חודרות רק קרני שמש של מחלה ובין עם זה ערפל השקיעה בקצה העיר המדיפה ממנה את כל הרפש, העשן והפיח אל סופה, שם היה אופק הים. אך הארץ לא נבדלת מן השמים בתהליך הופכי לבריאה, ויהיו מים במים (ועוד רגע) חושך על פני תהום. כך או כך, אני רואה פנימה רואה החוצה.

את פועלת לקראת הקטסטרופה. לנוכח היותה ממשת ובאה. חללי הציורים ננטשו. באחד מהם מופיע גוף יחיד, מקוטע, מרושע, מבותר, מפוגע. בעוניו עינויו, הוא הופך למבנה. הצלעות נהיות למעקים, למדרגות. תנועתו רוצה להופכו לעיגול ואת למקום.

התנועה הוורטיקלית של הציורים מציגה פני שטח הנהיים לחתכי עומק וגובה. נראה כי תנועה זו מסרבת לכח הכבידה וכתוצאה מכך למראה ההורזנטלי- הנוף. הנראה מגובה מטר שישים ושש אינו מספק. המתבונן נדרש לנסוק, להתרסק, לדאות. עינוי נהיות תנועת מצלמה בטילט אורכי של 180 מעלות, הגוף מנוף.

עיר השמש והים שקעה על תוך האספלט. מבקשת את גאולתה בביבים. שם קיים סיכוי שהגוף והגופה יתאחדו, הגוף יסתם והנפש תצא.

כשמארי אנטואנט בנתה צי של אוניות על שעה היה צורך להגביה את משקופי הדלתות בארמון ורסאי ובאופרה של פאריז. שניה של התגלמות הפנטזיה בה הגוף הפנימי משנה את המרחב החיצוני, נוגע בו, הופך לו. Tutto אמרה מוניקה ויטי במדבר האדום. הבקשה להכל (ש)היא הבקשה לכלום. להיות בעת ובעונה אחת אפס. ספירלות עומקיות התרות אחר רוחות רפאים. ציור שחושב עצמו דרך קרני אור, קרני חושך, רנטגן

פעולת המגע ותחושת הכאב הן המזכירות את קיומנו הפיזי. בעימות מולן, לא עומד בפנינו מוצא הבריחה או הפניית המבט. לזה, זה הקרוב ביותר לגוף, שחודר מבעד לעור, אין לו לא דימוי ולא קווי מתאר. זה הפיזי ביותר ועל כן ממשי, אך גם הנעלם, חסר הצורה, מולו, מה שנקרא 'המציאות האובייקטיבית' מתערערת ולרגע מועדת. התגובה לכך היא מין תנועה של בילוש אחר פעולות העצמי.

לא הצלחתי להרכיב משנה סדורה, רק פתקים והערות שוליים. ובכל זאת יש בי תקווה שזה לא הכל רק איים איים מנותקים אחד מן השני בימים ארוכים, כי יש משך והקשר והשלכות. כי תנועותי שלי על אדמה שלך יצרו נקודות ציון, מראי מקום, אולי לא של הצמתים המרכזיים או דרכי הקיצור, אבל בסופו של דבר תהיה כאן מפה.

המראה והמראה מתמזגים אחת בתוך השני. הראשונה היא חפץ, משקפת את מה שנמצא מלפניה- משמע מאחורי ומצידי המתבונן, היא מציגה את בבואת הדברים שישנם. אך גם את מה שמעבר לה, את מה שמעבר למציאות הנראית, את החיזיון או הדלוזיה: נשמואל ירא מה גיד את המרקא אל עלי (שמואל א' ג טו). המרקא הוא מה שרואים, הוא המקום. הקשר בין היות המקום דבר ממשי שניתן לראות את בבואתו לבין היותו ספקולטיבי או זה הניתן להטיל ספק בממשותו, טמון במילה אספקלריה שפירושה מלטינית מרקא. הפועל של שורש זה הוא speculor, משמעותו היא: רואה, מתבונן, בוחן, חוקר, בולש. כבר כאן נוצר הקשר הבלתי ניתן להפרדה בין ראייה ומחקר. זהו תיקון על טעות נפוצה: בעוד שהמחקר נתפס כפעולה יזומה המפעילה ברירה ומחשבה – של הראוי להיחקר, הראיה, נתפסת בטעות כפעולה 'טבעית'.

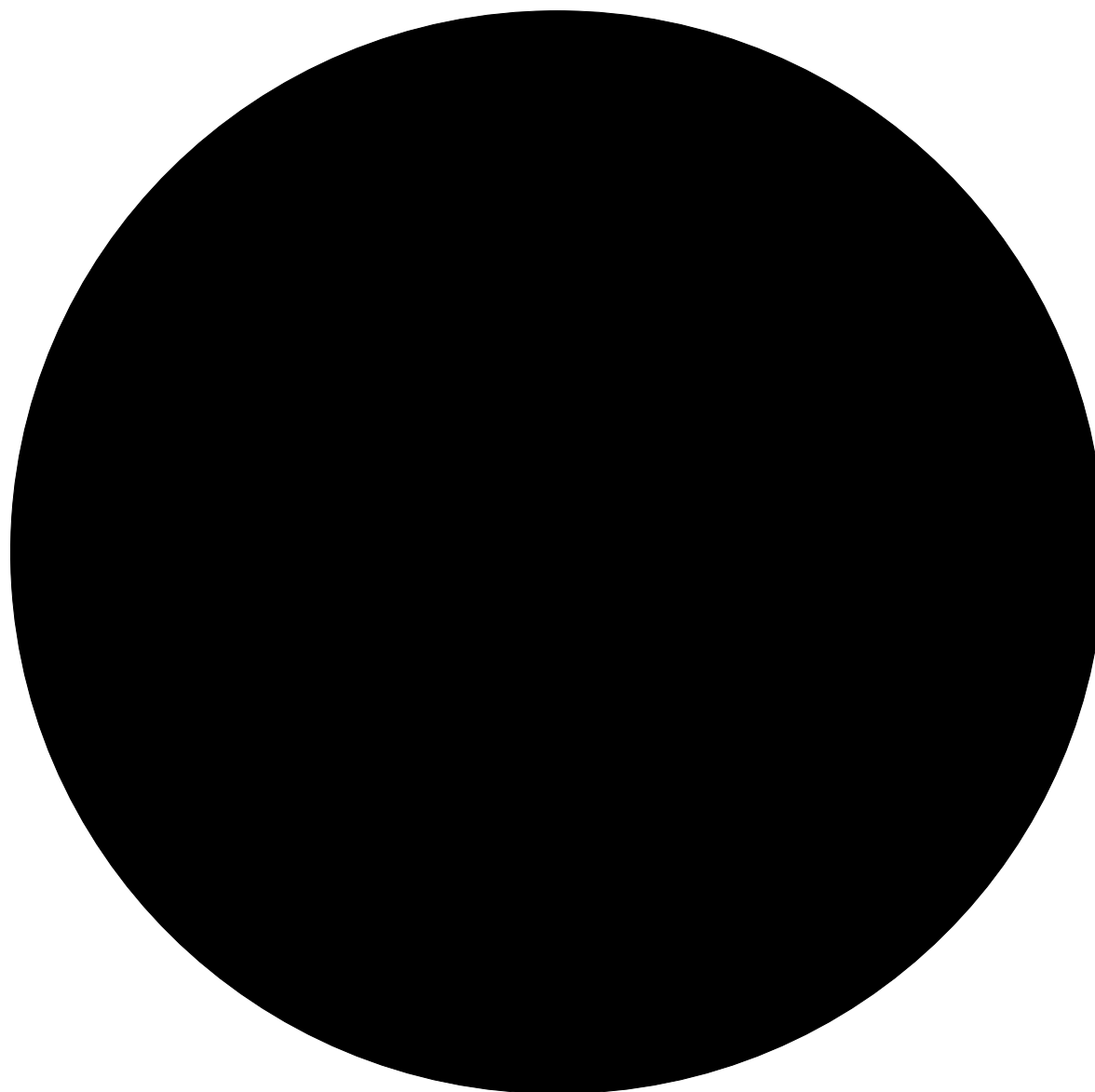
כשאנו רואים, אנו תמיד בוחרים לראות דבר מה, בשל כך, לא דבר אחר. לראות את כל המרקא את כל הניתן לראיה, היא בקשה בלתי אפשרית. העין, כעדשה, היא כלי מחקרי הטבוע בגופנו ואותו אנו נאלצים להפעיל, אין לנו ברירה פרט ללבחור כל פעם מחדש את מה לראות. מצב זה מייצר סיטואציה כמעט פרנואידית. אנו נרדפים על ידי הידיעה כי הלא נראה קיים תמיד בתווך הנראה ואנו תרים אחריו. ביחס לכך, בקשת המודרניזם לאדם בדרגת האפס של הסובייקט, היא הבקשה למחיקת השדים הלא נראים שאנו נושאים ולקראתנו הם עולים מאז מהפכת הנאורות. רצון זה טומן בחובו את הבקשה למחוק את החציצה התמידית בין היות האדם יצור טבעי לתרבותי. הראיה, כפעולה ב'כח' מראה כי מין האדם נשללה האפשרות לפעולות 'טבעיות', הוא תורבת עד לרמה אנטומית.

את נתקלת במופשט. הוא אינו תוצר של פרוק
שכלתני או מהלך רוחני. הוא תקוע באישון,
חוסם את הנשימה ומקשה על ההליכה. הוא
נטע זר בגופך שממשיך ומהדהד את עצמו
בעולם. הסרוב להפנות ממנו את המבט הוא
הרצון לחדור אל מעבר למה שמובן.

מראה מקום At The Sight Of

ליהי תורג'מן

טקסט: רוסלנה ליכטציאר

תל אביב

12.5-18.6

2011